

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. szeptember 25.
(vasárnap)

Horváth Géza

JÉZUS AZ ÉLETÜNKBEN

Énekek: 153; 228; 313,1; 438,5-6,9

Lekció: Jn 1,28-34

Alapige: Jn 1,19-24

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy élő, igaz Istenként dicsőíthettünk téged, szólhattunk hozzád, és énekelhettünk rólad, egek nagy Királya.

Engedd meg, hogy szívünk beteljen ennek örömeivel, neked való hálaadással, mert felfedted, megismertetted velünk magadat, és kijelentetted az igében ezt a bizonyosságot! Valóban boldog ember, aki téged, az egy, élő, igaz Istent megismerhet!

Tudjuk, Urunk, hogy sokan azért boldogtalanok, mert nem ismertek meg téged. Mivel nem ismertek meg, nem tudják, hogy mi az örök élet, az üdvösség, a bocsánat, a kegyelem, a hála, a szeretet, mert nem vettek kegyelmet kegyelemre a te teljességedből.

Kérünk, Urunk, fedd fel ismét az ige titkát előttünk, jelentsd meg magadat nekünk, beszélj a te Fiadról, az Úr Jézusról!

Ahogy Keresztelő János rámutatott az Isten Bárányára, engedd, hogy mi is úgy lássuk a Bárányt, ahogyan a mennyei seregek, megöletett Bárányként, az ő drága Megváltójuként, a színről színre látás csodájában! Hadd tegyük mi ugyanezt, a hit teljességével, az igaz, élő hit mértéke szerint! Hadd tudjuk ugyanígy látni az élő Jézus Krisztust, és Őbenne beteljesedve, a mi üdvösségünket!

Köszönjük, hogy a szemünk elé állítottad ezt most valóságosan is, hiszen az úrvacsorai kenyérben és borban láthatjuk, hogy mit tett Ő értünk, milyen váltságot szerzett, milyen árat fizetett azért, hogy mi hozzád tarthatassunk, hogy néped lehessünk és veled élhessünk nemcsak ezen a földön, hanem egy örök életen keresztül.

Kérünk, hogy ezen a mai alkalmon is prédikáltsd szent igédet, felséges Isten, és ne hagyj szomjúhozni a mi lelkünket!

Engedd, hogy Jézus Krisztusról legyen szó, mint megfeszítettről! Hadd indítson ez bennünket arra, hogy összekössük vele az életünket kegyelemből, hit által, növekedjünk ebben a kegyelemben és a mi üdvözítő Jézus Krisztusunk megismerésében!

Használd fel ezt az alkalmat is erre, örökkévaló Urunk!

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, Isten igéjét a János írása szerinti evangélium első fejezetének 19-24. verséig olvasom: „Ez János bizonyágtétele. Amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék: „Ki vagy te?” Ő megvallotta és nem tagadta. Világosan megmondta: „Nem én vagyok a Krisztus.” Ismét megkérdezték tőle: „Akkor hát, ki vagy? Illés vagy?” Azt mondta: „Nem vagyok.” – „A próféta vagy?” Azt mondta: „Nem vagyok.” Azt mondták azért neki: „Ki vagy akkor, hogy választ adhassunk azoknak, akik elküldtek minket: mit mondasz magadról?” Erre azt mondta: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában: egyenesítsétek ki az Úr útját, amint megmondta Ézsaiás próféta.” A küldöttek a farizeusok közül valók voltak.”

A mögöttünk levő héten, az evangélizáción, arról hallhattunk minden este: Kicsoda Jézus Krisztus? Hallhattuk önmagáról tett kijelentéseit, az „Én vagyok” igéket, amelyeket János jegyzett fel. Leírta, hogy Jézus mit mondott önmagáról:

- 1) „Mert, ha nem hiszitek, hogy Én vagyok, meghaltok bűneitekben.”
- 2) „Én vagyok az élet kenyere.”
- 3) „Én vagyok a világ világossága.”
- 4) „Én vagyok a juhok ajtaja.”
- 5) „Én vagyok a jó pásztor.”
- 6) „Én vagyok a feltámadás és az élet.”
- 7) „Én vagyok az út, az igazság és az élet.”

Az evangélizáció címe az volt, hogy: Kicsoda nekünk a mi Urunk? Nem egyszerűen az, hogy: Kicsoda Ő? Az előbb felolvasott ige is arról szól, hogy ezt a farizeusok is tudni akarták. „Ki vagy te?” – kérdezik Jánostól. Azt hitték, hogy ő Illés, ő a próféta, ő a Krisztus, a Messiás, akit vártak.

Amikor János feltűnik, és hirdeti az evangéliumot, már évszázadok óta nincs kijelentés, nem szól Isten. Ezt intertestamentális kornak nevezzük. Azokat a bibliai részeket használták, amelyek akkor már megírártak, de nem voltak próféták.

Keresztelő János feltűnik, egészen idegen, ezért szeretnék tudni: „Ki vagy te?” János azt mondja: „Nem én vagyok Krisztus.”

Még nagyobb kérdés, hogy: kicsoda Ő a számodra? Vannak ismerőseim, akik gimnáziumban négy évig egy osztályba jártak, és később házasságot kötöttek. Olyanokat is ismerek, akik kifejezetten ellenszenvesek voltak egymásnak, aztán egyszer találkoztak az utcán vagy az ötéves érettségi találkozón, és ebből is házasság lett. Egy ideig egymás mellett voltak mint barátok, osztálytársak vagy mint akik egymás számára ellenszenvesek, aztán egyszer csak összekötötték az életüket.

Ez lenne az evangélizáció célja, hogy akik eddig úgy voltak Jézus mellett mint ismerősök, barátok, akik csak tudtak róla, egyszer összekössék vele az életüket! Legyen belőle házasság! Legyen igaz az ige, amit Jézus mond: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek!”

A héten meghívottként részt vettem egy csodálatos orgona-avató ünnepségen. Amikor elolvastam a programot, nagyon megörültem, mert számomra az egyik legszebb J.S. Bach korall előjáték is benne volt: Milyen szépen ragyog a hajnalcsillag! Utána következett egy másik mű, aminek a címe egyetlen szóval különbözött az előzőtől: Mily szépen ragyog nekünk a hajnalcsillag!

Ugye, értjük mi a különbség a kettő között? Az egyik tőlünk független, objektív valóság. Akkor is tény, ha valaki nem hiszi, mert a Hajnalcsillag ragyog, mindenki láthatja. Ellenben, a másik mű zeneszerzője azt a címet adta a darabnak: „mily szépen ragyog nekünk a hajnalcsillag”, mennyivel másabb!

Kedves testvérek, hadd kívánjam, hogy legyenek objektív tényből szubjektív valósággá Jézus Krisztus „Én vagyok” igéi a számotokra!

Hogyan jelenik meg az ember életében, ha neki életté, úttá, világossággá lett Jézus? Mi lesz ennek a következménye? Minden „Én vagyok” ige, Jézusnak önmagáról tett kijelentése, hordoz valamilyen következményt.

„Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, mert övé lett az élet világossága.”

„Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.”

„Én vagyok a jó pásztor.” Mi lesz a következménye, ha valakinek Jézus lesz a pásztora? „Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert az idegenek hangját nem ismerik.”

„Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Jézus arról beszél, hogy akkor ezen kell járnotok, ezen az úton értek el az Atyához, így éritek el mennyei célotokat!

Voltak igehirdetők, akik azt gyakorolták – pietista körökből indulva –, hogy az evangélizáció végén megtérésre hívták az embereket az úrasztalához. Sokan, sírva, ki is mentek.

Fiatal lelkészként Füle Lajos bácsival beszélgettem erről. Ő azt mondta: mi nem gyakoroljuk ezt. Lehet, hogy negyvenen odamennek az úrasztalá-

hoz, és azt mondják, hogy követni akarjuk Jézust. Az a kérdés, hogy hányan lesznek többen a következő imaórán, bibliaórán? Hány szolgáló munkatárssal gyarapodik a gyülekezet? Akkor látszik meg igazán, milyen hatása volt az evangélizációnak! Kinek a számára lett Jézus Krisztus, egy tőlünk független tényből, élő valósággá, személyes Szabadítóvá, Megváltóvá?

1) Az első, amit Keresztelő Jánosnál láthatunk a felolvasott igében: „Ez János bizonyágtétele”, más fordítás szerint: „Ez János tanúságtétele.” (Jobban szeretem ezt a fordítást, mert kifejezi, hogy arról beszélek, amiről tudok tanúskodni. Azt a tanút idézik be, aki látta az eseményt.)

Az első apostolok azt mondták: „Nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” El akarják őket hallgattatni, hogy ne beszéljenek. Az apostolok isteni, mennyei szent kényszer alatt vannak, nem tehetik meg, hogy ne szóljanak. Akinek van miről bizonyágot tenni, az el fogja mondani, és el is kell mondani! Isten számtalan alkalmat készít nekünk a tanúságtételre. Senki nem mondhatja, hogy neki nincs rá lehetősége.

Pál apostol felszólítja Timóteust: „Hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő!” Nem teheti meg az ember, hogy ne beszéljen az örömhírről!

20 évvel ezelőtt egy teológiai tanárt hoztam a gyülekezetbe szolgálni. Útközben elmondta, hogy egy alkalommal kiszálláson voltak – egy teológus közösség, évfolyam meglátogat egy gyülekezetet, ahol a tanár prédikál –, és kérte a teológusokat, hogy tegyen bizonyágot valaki, de senki nem jelentkezett.

Ha nincs miről beszélni, tanúságot tenni, akkor persze, hogy nem jelentkeznek. Nagyon szomorú volt a tanár testvérünk, és vele együtt én is, hogy van egy kis közösség, akik szószéken fognak majd prédikálni, és az úrasztalánál 10 mondatban nem tudják elmondani, hogy: mit tett Ő értem, ki bűnökben jártam, hogyan váltott meg Jézus Krisztus ebből az állapotomból.

János azt mondja magáról: „Nem én vagyok.” Abban az időben ezt mindenki értette. Azt jelentette, hogy itt van viszont az, aki. János azt mondja magáról, hogy ő egy kiáltó szó, egy hang, amely azt üzeni, hogy a pusztában készítsék az Úr útját – így írta meg Ézsaiás próféta.

Egy igehirdetőtől halottam a következőt: a keresztyének egy része „víziló keresztyén.” Ez vajon mit jelent? Amikor a vízilovak kitérítik a szájukat, akkor nem látszik semmi más a testükből, csak a nagy száj. Az igehirdető arra gondolt, hogy nagyon sok keresztyénnek csak nagy szája van.

Keresztelő János hang szeretne lenni. Aki Jézus Krisztust megismerte, nem száj akar lenni, hanem hang. Igaz, hogy ez a hang kiált, mert olyan korban élt János, amikor nem lehetett megengedni, hogy hízelgő beszéddel közelítsen az emberekhez. János nagyon keményen szólt: „Térjetelek meg, mert elközelített az Isten országa!” Eljött ennek az országnak az ural-

kodója, már itt a király, én vagyok az előhírnöke. Én vagyok az útkészítője, nem is akarok más lenni, csak előhírnök, hang és útkészítő.

Egy angol képtárban látható az a festmény, amely Keresztelő Jánost úgy ábrázolja, hogy hatalmas mutatója van. A kép alsó sarkában van Keresztelő János, középen Krisztus. Keresztelő János azt szerette volna, hogy rámutasson Jézusra: „Íme, az Isten Báránya!” Minden hívő – akár a Biblia korában, akár ma – egyet szeretne: rámutatni Jézusra.

Az evangélizáció után azok fognak elindulni, akik Jézusra akarnak mutatni. Az apostolok is ezt teszik: „Őbenne van a mi váltságunk, vére által, bűneink bocsánata.” „Ő a közbenjáró Isten és emberek között.” Nincs más! „Ő az út, az igazság és az élet.”

János háromszor mondja el a felolvasott igeszakaszban: „Aki utánam jön, előttem lett.” Jézus 6 hónappal volt testi értelemben fiatalabb. János mégis azt mondja, hogy „szolgálati időre nézve” utánam jön, de Ő előttem lett. Már akkor is létezett, amikor én még nem. Ő az örök Ige, a Logosz. Nem éltem még a föld színén, Ő már akkor megszületett. János ezzel azt mondja, hogy ez az örök Ige már létezett azelőtt is. Jézusra szeretne rámutatni, hogy az emberek, kortársai, Jézust koronázzák királlyá. János életében Jézus áll az első helyen.

A zsidóknak János ezt a bizonyágtételt adja – akik addig a törvényhez szabták az életüket –, hogy ezután ne a törvényhez igazodjanak, hanem Krisztushoz, és Krisztus által az Isten törvényéhez!

A törvény meghatározta az Ószövetség népének életrendjét. Bizonyos dolgokat, amiket Isten elrendelt, meg kellett tenni, de ha valakinek felragyog az evangélium örömhíre, az ugyanúgy Istenhez akarja szabni az életrendjét. „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?” Nem a törvény szigora, hanem az evangélium szabadsága határozza meg az életét. Akik a törvény szerint akartak cselekedni, ők voltak a vallásos emberek. Tudták, hogy a vallásuknak van egy zsinórmértéke, előírása, amit meg kell tartaniuk.

Akik Jézus Krisztusban felszabadultak, az élet szabadságára jöttek, ők boldog örömmel konstatálták, hogy nem azért teszem, mert kell, hanem azért, mert lehet, szabad. Viszonzás, hála van a szívemben mindazért, amit Jézus Krisztusban megismertem. Életrendemet ezután Jézus Krisztus és az evangélium fogja meghatározni! Aki a törvény szerint él, úgy gondolja, ha azt megtartja, minden rendben van, de nem megy tovább. A Krisztusban való élet azt jelenti, hogy tovább, még többet. Több szentség, lelkesedés, bűnbánat, odaszánás kell!

Az orgonakoncerten hangzott el az egyik szerzőtől, hogy mindig javított valamit a zenedarabján, mert soha nem volt megelégedve vele. Nem tudta azt mondani, hogy ez már tökéletes. A keresztyén élet is ezt jelenti: „Nem mondom, hogy már elértem.” Nem mondom, hogy már tökéletes va-

gyok, nem dicsekszem, hanem törekszem, igyekszem. Azt mondta az egyik reformátor: Addig haladni a megszentelődésben, ameddig lehetséges! Ha ilyen célokat tudunk kitűzni evangélizáció után, testvérek, akkor van hasznunk igazán az elmúlt hét igehirdetéseiből.

Keresztelő János nemcsak tanúságtevő, útkészítő és alázatos akar lenni, hanem szolga is. Ézsaiás onnan vette a példát, hogy amikor egy uralkodó meglátogatta a provinciáját, előtte mentek az útkészítők, akik elegyengették az ösvényeket. Amiről így énekelünk: „A völgyből domb legyen, Hegycsúcs a mélybe szálljon, Hogy útja készen álljon, Ha Krisztus megjelen!” Keresztelő János az utat szeretné elegyengetni, amin a dicsőség királya, Jézus vonul majd be. János csak szolga akar lenni. „Arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam.”

Londonban, a Természettudományi Múzeumban életnagyságú állatok vannak kiállítva. Megragadta a figyelmemet egy különleges számár, ami kicsit más, mint a nálunk ismert számár, de az arányai körülbelül ugyanolyanok. Ez a felirat olvasható alatta: „ezt a szamarat a szolgálat mentette meg”. Ez a faj kihalt volna, ha az ember nem házasítja, ha nem fogja szolgálatba. Ez azt jelentette, hogy az ember beköti az istállóba, eteti, gondozza, szereti, biztosítja az életfeltételeket számára, és a szolgálatába állítja.

Ők a Krisztuséi, akiket a neki való szolgálat ment meg a pusztulástól. Vajon oda lehetne írni a mi életünkre, hogy: „megmentett”? Attól kezdve arra vágyom, hogy szolgáljam őt! Felszabadított, mint rabszolgát, és én szeretném követni, szolgálni őt, most már nem kényszerből, hanem azért, mert lehet neki szolgálni! Hadd kívánjam, hogy ezt végezze el bennünk Krisztus! Ragyogjon fel nekünk a mi drága Megváltónk, így tudjunk gyönyörködni benne! Járjunk alázatban, mert „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”!

Legyünk szolgálatban, mert Jézus azt mondta az Ő szolgálatáról: „Az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű.” Csak az tudja így követni Jézust, aki vallja, hogy olyan Jézusom van, aki: „Nem azért, jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

Adja az Úr, hogy a „sokakba” mi is beletartozzunk! A János 17-ben azt mondja Jézus: „Én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.” Jézus Krisztus váltsága mutatkozzon meg az életünkben!

Egy kedves lelki ének így kezdődik: „Lássék lelkemben Jézusnak békéje, Tiszta szíve és mennyei szent lényé! Ó, szállj, Szentlélek, ránk, Áldd meg szívünk és szánk, S bennünk teljes lesz Jézusnak szépsége!”

Istené legyen a dicsőség azért, ha erre eljutottunk, aki elkezdte, munkálja és bevégezi rajtunk az ő jó ügyét!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hálás szívvel köszönjük, hogy az igében ismét odairányítottad figyelmünket a Golgotára, a te egyetlen tökéletes áldozatodra, amelyet elvégeztél Nagypénteken. Köszönjük, Urunk, hogy máig ható ereje van a keresztről szóló beszédnek, az evangéliumnak.

Hadd köszönjük meg az elmúlt hét estéit! Megint világossá titted számunkra, hogy csak Benned lelhetünk meg mindent, az életet, Benned bővítközhünk, Te vagy minden mindenekben! Köszönjük, hogy kimeríthetetlen gazdagság vagy te nekünk, és köszönjük, ha már a hétköznapiakban is élhetünk ebből.

Kérünk, Urunk, adj vágyat azoknak, akik még nem ismerik gazdagságod erejét, kimeríthetetlen voltát, életükre gyakorolt hatását! Győzd meg őket! Nincs olyan emberi szó a világon, amely egy embert meggyőzhet. Mi legfeljebb csak győzködni tudjuk egymást, térdre kényszeríteni te tudsz bennünket. Te vagy az erő, nálad van a hatalom!

Kérünk, prédikáld szent igédet továbbra is, nemcsak itt, hanem az egész világon, ahova viszik a Bibliát, ahol az örömhírről, a Jézus Krisztusban való váltságról szólnak! Szentlelked által tedd élővé és hatóvá ezt a beszédet! Áldd meg életünket, drága Urunk, kísérj bennünket a jövő héten is!

Könyörgünk kórházban vagy otthonaikban lévő betegeinkért! Kérünk azokért a családokért, akik az elmúlt héten búcsúztak szeretteiktől, legyél az ő számukra is „feltámadás és élet”, vigasztald őket igéddel továbbra is!

Taníts bennünket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jusjunk! Kérünk téged a háború befejeződéséért. Adj a világ vezető hatalmainak bölcsességet, hogy ne a maguk hasznát, dicsőségét keressék, hanem hadd lehessenek a te szolgálid!

Urunk, te királyokat emelsz fel és döntesz le, királyok szívét hajtod ide s tova. Még ha emberileg olyan kilátástalannak tűnik is sok minden, segítsd elhinni, hogy nálad semmi sem lehetetlen! Adj bizonyosságot, hogy mindenről tudsz! Imádkozunk hozzád, hogy véget érjen az esztelen véröntés, egyik ember ne legyen gyilkosa a másiknak!

Jó lenne, Urunk, ha szeretetben összeforrva, egy közös test tagjaként tudnánk élni! Kérünk az egész világért, a sok nyomorúságért, az ember bűnének megoldásáért!

Bocsásd meg, hogy valóban elveszük, amit kerestünk, ami Ádám és Éva óta megmérgezi az életünket! Köszönjük, hogy még jobban ragyog a kegyelem, és te azért jöttél, hogy életünk legyen és bővítködjünk. Kérünk, add meg ezt a mi számunkra!

Ámen.

438,5-6.9 ének

5. Azért már minket éleszt és vigasztal
Ez az általad rendeltetett asztal;
Mely annak nyilvánvaló tüköre:
Véred mint omla, tested mint töre!
Sőt tested jegyét itt nemcsak mutatod,
De személy szerint nekünk is átadod:
Zálog ez, hogy van nekünk is jogunk
A tőled szerzett jókhoz, Jézusunk!

6. Szállj le most mennyből, életnek kenyere!
Tápláld lelkünket az örök életre!
Tudjuk: aki e kenyérből eszik,
Soha örökké meg nem éhezik.
Életnek vize! nyiss magadnak utat,
A szomjú hívek keresik e kutat;
Szolgáltasd ingyen az italokat:
Oltsd el végképpen szomjúságukat.

(...)

9. Megelégítvén lelkünket ez étel,
Hálaadással távozzunk innét el,
Mondván: az Úrnak dicsőség legyen,
Ki az éhezőt betölti ingyen.
Tartsd fenn, Úr Isten, rajtunk jóvoltodat,
Add nekünk immár kegyes válaszodat:
Bízzál már, fiam, bízzál, leányom,
Bűneidet szemedre nem hányom.